

**ANDĚL STRÁŽNÝ
JDE DO ŠKOLY**

**TEXT: EDMOND PROCHAIN
ILUSTRACE: VINCENT LEFEBVRE**

Svým kmotřenkám Domitille a Augustě.

E. P.

Else, jež mi dává křídla.

V. L.

Hrdinové příběhu

Andělé

Andílek Trdliel: Ve škole pro strážné anděly se o něm říká, že má srdce na správném místě, že je citlivý a má hlavu v oblacích. To je ale normální, když někdo žije v nebi, nemyslíte?

Anděl Školitel: To on vyučuje většinu předmětů ve škole pro anděly strážné. Je tak starý, že se povídá, že chodil do školy s archandělem Gabrielem...

Alešova rodina

Aleš: Jednou se stane závodním pilotem. Nebo veterinářem. Nebo možná prezidentem. Je sice tak trochu snílek, ale neschází mu odvaha a se vším si dokáže poradit. Jeho nebeským ochráncem je anděl strážný jménem Trdliel.

Alešova maminka: Ve středu bývá doma, jinak pracuje v kanceláři jako účetní. Umí přeplavat celý bazén pod vodou.

Alešův tatínek: Patří mu ten nejlepší obchod s koly a koloběžkami v celém městě. A umí také udělat tu nejlepší horkou čokoládu, jakou kdy Aleš ochutnal.

Matylda: Alešova starší sestra. Je nejlepší ze třídy, dokonce i v tělocviku. Je to ale pěkná protiva!

Šimry, šimry! Trdliel ucítil, jak ho někdo pírkem lechtá pod nosem. Pěkně si hověl na nadýchaném obláčku a ne a ne se probudit: ten jeho mráček byl tak hebký, tak příjemný... Zlomyslné pířko ho ale nepřestávalo šimrat, až z toho andělíček kýchnul. A vtom otevřel oči.

„Honem vstávej, Trdlieli! Ty jeden le-
nochu! Dnes nám začíná škola!“

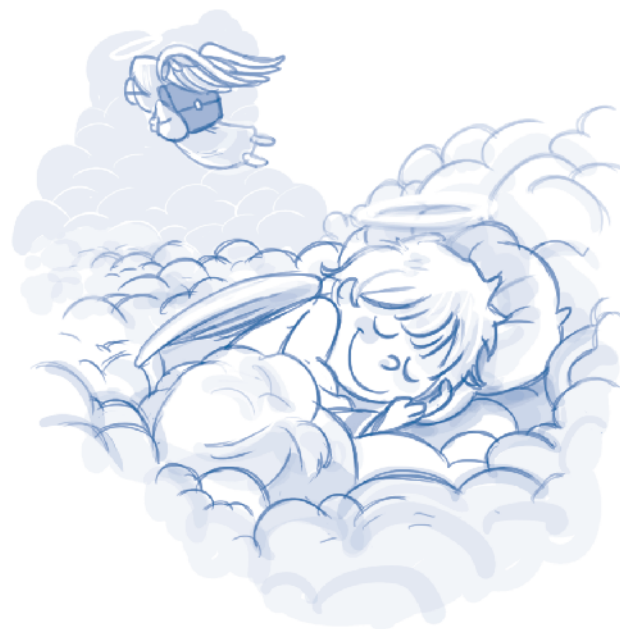
Usmíval se na něj kamarád Pastel
a podával mu aktovku do školy. Byl
oblečen do bílé tuniky, krásně nažehlené,
a na hlavě měl zbrusu novou svatozář,
která se třpytila jako paprsek slunce.
Ladně poletoval nad mlžným oparem.

Dnes začíná škola. Vylehávání nepřipadá
v úvahu!

„Nečekej na mě,“ zamumlal andílek
a zívá. „Já tě doženu.“

Pastel tedy odlétl, za pohvizdování lí-
bezné nebeské melodie. Její tóny byly tak
křišťálově čisté, že nebohý Trdliel opět
zavřel oči, aby si vychutnal její sladkost.

A tu opět upadl do hlubokého spánku,
hlavičku zabořenou do oblačného
polštářku. Dalo by se říct, že „spí jako an-
dílek“, kdyby ovšem sám nebyl anděl.

Trdliel náhle otevřel oči. Probudilo ho jakési radostné zvonění. Průšvih: to je přece školní zvonek! Vyučování už začíná, a on je ještě v peřinách. Staříčkový anděl Školitel bude velmi zarmoucen, když ho neuvidí ve třídě.

Chudák Školitel..., pomyslel si Trdliel.

Rychle si oblékl tuniku s modrým pruhem v pase a na rukávech. Byla celá pomačkaná. A jeho svatozář byla matná, úplně bez lesku: je tomu už velmi dávno, co ji naposledy čistil. Pokud jde o tašku do školy, jeden její popruh byl tak utažený, že ho z něj bolelo křidélko. Takový slavný den, a on vypadá jako strašák do zelí!

Trdliela s úlekem napadlo: Co kdyby mu kvůli pozdnímu příchodu a nedbalému oblečení odmítli udělit diplom anděla strážného? Byl by z toho moc smutný! Co mu teď ale pomůže, když se bude litovat? Lepší bude pospíchat honem do školy a upřímně poprosit anděla Školitele za odpuštění.

